

»Bring rette ofre og stol på HERREN« (Salme 4,6)

En kort salme

Salme 134 er en af de korteste af alle salmerne, idet den kun består af tre vers. Den kan alle altså lære udenad!

Op

Den begynder meget vækkende; hvis man er søvngig, må man gnide søvnen ud af øjnene; hvis man er træt, må man stryge trætheden af sig – det første ord i salmen er »op« (således er det i hvert fald oversat i vor Bibel).

Lad det ord lyde med guddommelig myndighed i det indre! Der kan være tider, hvor vi behøver dette ord mere end alt andet. Tager vi da imod det, kan det løfte vort åndelige liv op over det overkommelige helt ind i Guds vilje!

Fortsættelsen overrasker os (måske især os, der nu og da er oppe om natten i vor bedevagt for Danmark). Vi venter uvilkårligt, at Guds Ånd siger »op og bed!« og bliver overrasket, når vi hører »op og lov nu HERREN!«

Guds Ånd sætter imidlertid, i modsætning til os, aldrig menneskene, end ikke deres dybeste behov, i centrum, men altid HERREN, den evige, almægtige, hellige og ophøjede Skaber og Gud.

At love HERREN er at have ham alene for øje – hans ære – hans herlighed – hans majestæt – det er (for at tale menneskeligt) at respektere Gud som den, han er!

Den, der lover HERREN, er med til at rette al opmærksomheden imod ham alene – og det er sandelig nødvendigt.

Derfor opfordres vi i denne salme ikke til at stå op for at bede (hvor herligt og nødvendigt det også kan være), thi den, som beder for menneskene, kommer let til at bortlede opmærksomheden i nogen grad fra Herren til dem, han beder for. De og deres behov træder i forgrunden, og Herren, der skal hjælpe dem, træder i baggrunden og bliver (som en tjener) sat i skyggen af dem, han skal betjene!

Derfor »op og lov nu HERREN«, hvordan forholdene end er, og hvor mange behov der end presser på! Lad aldrig nogen vanskelighed eller nogen nød overskygge det faktum, at Herren er og forbliver HERREN!

Som svar på salmistens opfordring »op og lov nu HERREN«, kunne vi passende sige som i andre af salmerne: »Jeg løfter min sjæl til HERREN«, thi det er jo i åndelig betydning at være »oppe«.

Nu er vi altså af det første ord i denne salme blevet åndeligt vågne og opvakte! Herligt!

Alle HERRENs tjenere

Opfordringen til at love HERREN er rettet til *alle* hans tjenere, som står i hans hus ved nattetide (men hvem gør ikke det?) – ingen er undtaget.

Salmisten lader os forstå, at tjeneste for Herren ikke altid består i at udrette noget for ham, men også omfatter at love ham – ja, dette sidste er det grundlæggende og må gennemtrænge enhver gerning, der gøres i hans tjeneste.

Ved nærmere eftertanke forstår vi godt, at lovprisningen og tilbedelsen er det centrale i tjenesten, thi enhver, der lovpriser Herren, underordner sig dermed under ham uden forbehold. Lovprisningen udelukker ethvert forbehold og er udtryk for den fuldkomne hengivelse til Herren og hans vilje.

Opfordringen er rettet til alle HERRENs tjenere, som står i HERRENs hus ved nattetide, altså den tid, da alle andre sover, den tid, da solen ikke skinner og mørket råder.

Alle andre sover

Lad os først tænke på den rent *bogstavelige* søvn. Den kan ingen af os undvære – dog opfordrer salmisten os til at undvære, hvad vi ikke kan undvære. Prøv det engang imellem! I tempeltjenesten var nattevagterne fordelt, så det var ikke de samme, der vågede hver nat. Det er godt nu og da at tilsidesætte det naturlige behov for søvn til fordel for en natlig lovprisning og tilbedelse af Herren.

Der er så stille om natten – den evige verden kommer så nær – du oplever Guds nærhed på en ganske speciel måde – du er virkelig alene med Herren!

Men lad os også tænke på søvnen i *åndelig* forstand. Hele verden sover og er aldeles bevidstløs for de virkelige ting. Verden aner ikke, hvad der sker – den sover for alt, hvad der har betydning og værdi.

Derfor må du og jeg *op* – op og love HERREN, tilbede ham, hylde ham, thi æren er hans, men verden vil ikke ære ham – altså vil vi gøre det!

Nattetide er mørkets tid både i direkte og i overført betydning. Men netop når mørket havde magten, udførte HERREN sine største frelsesundere.

Det var *ved nattetide*, dødsengelen gik igennem Ægypten og ihjelslog alle de førstefødte, men gik israelitternes huse forbi, fordi dørstolperne og overliggerne var bestrøget med blodet af de slagtede lam; da drog Israels folk ud fra trældommen, og det var siden en vågenat for

HERREN (2. Mos. 12).

Det var *ved nattetide*, alle den onde Hamans planer om at udrydde jøderne blev forpurret, thi »i den samme nat veg søvnen fra kongen«, og så udviklede begivenhederne sig i hast, så Haman blev hængt, og Mordokaj blev ophøjet (Ester 6).

Det var *ved nattetide*, frelsesbudskabet først blev forkyndt for hyrderne, der lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord (Luk. 2).

Og det var *ved nattetide*, medens disciplene sov, Herren udkæmpede den forfærdelige kamp i Getsemane have, så han sejrrig i sit indre kunne gå videre til korsets død i vort sted. Derude på Golgata blev det nat midt om dagen, og i disse grufulde timer blev værket fuldført, Herren være evindeligt lovet derfor!

Derfor kommer vi søndag efter søndag i hu *den nat*, da han blev forrådt og samler os tilbedende og lovprisende om hans bord. Sandelig »i mørket du sejred, du har det fuldført!«

Derfor alle HERRENs tjenere, *op* og lov nu HERREN – det er en hovedopgave, en hovedforret!

Lov nu HERREN

Der kommer nu og da mørke tider i Guds børns liv; det behøver jeg ikke at skildre; ingen kommer igennem livet uden smertefulde oplevelser. Hvad da?

Herren mødte mørket med lovsang, som der står skrevet: »Efter at de havde sunget lovsangen, gik de ud til oliebjerg. Da siger Jesus til dem: I denne nat skal I alle forarges på mig« (Matt. 26,30-31).

Selv har jeg desværre bedt og bedt, råbt til Herren og sagt ham, hvad han skulle gøre – men glemt at tilbede og love ham! Det styrker ikke troen, men kan svække den, thi man kan bede sig ud af troen, når man glemmer tilbedelsen.

Ja, man kan give mørket mere magt på den måde! Men mørket får aldrig magten over ham, der tilbeder Herren midt i mørket – overfor en sådan er mørket magtesløst med al sin magt!

I mørket kan vi ikke se – men mørket er ikke mørkt for HERREN, thi »mørket er ej mørkt for dig, og natten er klar som dagen, mørket er som lyset« (Salme 139,12) – derfor kan vi love og tilbede HERREN, thi det uforståelige forstår han, det ufattelige begriber han, og hvad der for os kun er sort er lys for ham.

HERREN velsigne dig

Salmisten slutter med at udbyde: »HER-

REN velsigne dig fra Zion, han, som skabte himmel og jord.«

Alle HERRENS tjenere, der lover ham ved nattetide, betragtes af salmisten som en eenhed, hvorfor han tiltaler dem i een-tal (»dig«) og tilsiger dem HERRENS velsignelse.

Det er netop, hvad der sker, når man tilbeder og lovsynger Herren, skønt det er mørkt. Herrens velsignelse med alt, hvad den rummer, sænker sig over sjælen. Han lader sit ansigt lyse over ethvert tilbedende Guds barn, ja, han løfter sit åsyn på

ham. Den velsignelse gør rig. Uden den er alt forgæves.

Hvem kan udtømmende sige, hvad HERRENS velsignelse rummer? Den overgår jo al forstand og alt, hvad vi kan bede om. Den er udtømmelig og omslutter den velsignede forfra og bagfra, ovenfra og nedenfra. Den bringer hele den evige verdens åndelige rigdomme med sig, så den velsignede modtager uendeligt meget mere, end han formår at tælle.

Velsignelsen kommer fra HERREN, ham, der skabte himmel og jord og ejer

alt, hvad han har skabt. Han giver dig i sin velsignelse det alt sammen – det tilhører dig – og du tilhører ham – og du skal erfare, at du altid har rigeligt til al god gerning – ja, at han dækker bord for dig i dine fjenders påsyn – og at dit bæger flyder over.

Med denne salme slutter de salmer, der er skrevet til *festrejserne* (salme 120-34). Må også vi slutte med lovsang og med HERRENS velsignelse!

Vær et forbillede

Eksemplet taler tydeligere og stærkere end ord. Det afgørende er ikke altid, hvad vi siger, men hvad vi er.

Paulus skriver til Timoteus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede...« (1. Tim. 4,12). Timoteus havde til opgave at undervise i Ordet; det er i sig selv ikke nemt, men dobbelt svært er det, når eleverne er ældre end læreren. Timoteus var en ung mand; hans tilhørere var ofte en generation ældre end han; hvordan skulle han få myndighed til at undervise dem, så de fik respekt for ham? Kun ved at være et forbillede for dem! Der er ingen, der finder på at ringeagte, hvad en ung mand siger, når denne unge mands liv lyser af hellighed og kærlighed.

Man kan spørge, om de troende virkeligt behøver forbilleder. Kan de ikke nøjes med at have Kristus for øje? Han er dog enhver troendes store forbillede. Det er sandt, men alligevel behøver vi alle nogle, der ved deres færden vidner om, hvordan kristenlivet kan og bør være. Vi behøver i en vis forstand nogle, vi kan se op til. Selv kan jeg ikke takke Gud nok for dem, der på min vej gik foran mig og viste mig, hvor helligt, sandt, kærligt og rent et liv med Herren kan blive. Vi har alle en tilbøjelighed til at nøjes med det halvgode, det middelmådige og alt for almindelige, men så møder vi en, der udstråler Kristus – og så vækkes vi op af dvale og begynder at *stræbe efter hellighed* (Hebr. 12,12).

I tale

Det første område, Paulus nævner for Timoteus, når han skal være et forbillede, er *talen*. Det er måske også det sværeste. Vi er så tilbøjelige til at lade stå til, hvad vor tale angår. Vi siger, hvad der falder os ind; sidder vi i et kammeratligt lag, falder vi ind i den fælles jargon, som næsten altid opstår i en gruppe og bliver herskende der. Når tiden er gået, har man snakket og snakket – men mon det just var, som det burde have været?

I gruppen er der måske en, der ikke si-

ger så meget; han er ikke slagfærdig, kan ikke rable vittigheder af sig og kæmper ikke for at gøre sig gældende; han er ikke nogen farisæer – dømmer ikke de andre – han er blot anderledes. Når han åbner munden, bliver der med eet sagt noget, der har betydning, noget, der får de andre til at fornemme, at der er vægtigere ting i tilværelsen, end gruppejargonen kan røre ved – han, den stille fyr, der nu sagde noget, var et forbillede for dem alle i tale, men det var ganske naturligt for ham, det var ikke noget, han nu strammede sig op til at være – sådan var han altid.

Hvorfor var han det? Fordi han levede i et personligt samfund med Herren!

I færd

Dernæst nævner Paulus vor *færd*, vor *vandel*. I 1936 var jeg en aften ude på *Mariaforbundet*, hvor unge piger lærte husholdning. Jeg spurgte nogle af de unge damer, om de kendte *Thyra Fenger*, og fik til svar: »Ja, det er hende, der altid gør det arbejde, som vi andre ikke har lyst til.« Så behøvede jeg ikke at få mere at vide.

Hun var et sådant forbillede for de andre, at de kunne karakterisere hende med få ord. Hvorfor var hun det? Fordi hun fra sin tidlige ungdom havde vænnet sig til at leve Herren til behag.

Hvem kunne ringeagte hende, fordi hun var ung? Når hun sagde noget, var folk nødt til at lytte.

Vi har iblandt os sådanne som hun; hele deres færd er en tale om, at de er Herrens tjenere i dagligdagen. De er hjælpsomme – de er de første, når der skal tages et nap – de virker aldrig trevne, uvillige eller tvære – de yder altid en indsats og gør det med glæde – de er »engle« og kaster en stille glans over deres omgivelser. Hvem kan ringeagte dem? Hvem har ikke respekt for sådanne unge?

Der lægges mærke til os overalt, hvor vi færdes. Vi taler også til menneskene, når vi ikke siger noget. »Lad jeres færd iblandt hedningerne være god, så de – på grund af de gode gerninger, de får at se –

på deres besøgsdag kan prise Gud netop for det, som de nu bagtaler jer for« (1. Peter 2,12).

I kærlighed

Et forbillede i *kærlighed* bør Timoteus være – du og jeg også! Det vil altså sige et forbillede i at praktisere 1. Kor. 13!

I enhver menighed er der nogle, der let falder lidt udenfor; de er måske handicappede – eller mærkelige – eller kæmper med særlige problemer; de bliver let overset – eller glemt – eller ladt i stikken. Der er også altid nogle syge – nogle gamle og ensomme – nogle, der engang kunne være med, men som nu må blive hjemme.

Men er der også nogle, der er forbilleder i kærlighed, da bliver alle disse alligevel ikke glemt, thi kærligheden ophører aldrig.

Den, der er et forbillede i kærlighed, taler ikke om, at han elsker alle mennesker, men viser det i dagligdagen ved sin gerning. Store ord om kærligheden er farlige; små kærlighedsgerninger gør så godt!

I troskab

Dernæst nævner Paulus *troskaben*; han tænker både på troskab imod Herren og imod mennesker. »Mangen er en velvillig mand, men hvo finder en trofast mand?« Enhver, der er mere end velvillig, enhver, der er trofast, er dermed et forbillede, thi der er aldrig overmåde mange af dem.

»Vær tro i lidet,« bliver der sagt til os – og det er netop der, det kniber.

»Lov aldrig noget, som du ikke holder,« thi brudte løfter er værst for ham, der har aflagt løftet.

Men vær tro – tro i det skjulte liv med Herren, thi så er du også tro på alle andre livsområder.

De trofaste er ofte de stille i landet, medens de, der er af mange ord, risikerer at snakke sig bort fra deres pligter.

»Begyndt er ikke endt, det må du vide« – der kommer modgang i enhver kristens liv – forbliv tro alligevel – også i

skuffelser – også når du er uoplagt – også når andre giver op!

Du kan ikke have Herren for øje og så blive utro. Ser du ved dagens begyndelse op til ham, og giver du dig i dagens løb tid til atter og atter at vende dit blik til ham, da holder du ud og giver ikke op. Da husker du også, hvad du skylder menneskene, og gør det!

Ingen kan være et forbillede i troskab uden også at være en arbejder, der slider i det, så det tærer på hans kræfter. Men hvem respekterer ikke en sådan? Hvem vil derimod lytte til en mand, hvis hele liv vidner om, at han kan man ikke stole på, han tager for let på tingene.

I renhed

Endelig nævner apostelen, at Timoteus skal være et forbillede i *renhed*. Når hjertet er rent, er alting rent. Når motiverne er rene, kan alle mærke, at den, der taler, ikke søger sin egen ære eller fordel.

Renhed har med det indre at gøre, men præger det ydre. Den, der er ren, kan ikke være sjusket.

»Alt, hvad der er rent,« taler Paulus om i en anden sammenhæng (Fil. 4,8) og tænker dermed på alt, hvad Gud kan være med til.

Der står en glad respekt om enhver ung mand, hvis liv og færd udstråler renhed. Det gjaldt på apostelens tid; hvor meget mere ikke i dag!

Renhed er kraft. Renhed er også frygtløshed. Renhed er den gode samvittighed, som intet har at skjule. Renheden behøver ikke at forsvare sig, lige så lidt som lyset behøver at forsvare sig imod mørket.

Læg vægt på at oplæse Skriften

Timoteus var en lærer i Ordet. Han skulle samle sig om sin opgave; han skulle lægge vægt på den. Det var ikke lige gyldigt, hvad han anvendte tiden til, når han var sammen med Guds børn.

Hvad der gælder ham, gælder – ret forstået – os alle. Tænk, vi har mulighed for at oplæse Skriften, d.v.s. høre Guds ord – høre Gud tale til os! Er det en biting eller en hovedsag, når vi kommer sammen?

De største gaver i livet kan vi så nemt undervurdere. Hvis Skriften var taget fra os, ville vi værdsætte den højt. Nu, da vi alle har den, betragter vi det som en selvfølge og værdsætter den derfor ikke så højt. Ofte lader vi vore sammenkomster få et verdsligt præg for så, lige til sidst, at læse et lille vers i Bibelen for dog ikke helt at glemme det.

Paulus vil, at vi skal lægge vægt på, hvad der virkelig har vægt, at ikke vore ord skal vejes og findes for lette.

Timoteus skulle *formane* og *lære*, når han havde læst Skriften højt. At *formane*

er i denne sammenhæng at opflamme dem til at tro og lyde. At lære er at udlægge Skriften ret. Det er elementært – ja, men hvor er det vigtigt. Uden en grundig Bibelludlægning vil de allerfleste kristne lidt efter lidt gå åndeligt i stå – eller tilbage!

En menighed, der ikke til stadighed sørger for, at Skriften bliver gennemgået i Ånd og sandhed, giver ikke sine medlemmer den hjælp, de behøver.

Men den eller de, hvem dette vigtige hverv især påhviler, fordi Gud har udrustet dem dertil, må se til, at de er forbilleder – ellers suger de kraften ud af det ord, de udlægger – og deres tilhørere har ingen respekt for dem.

Forsøm ikke dette

Timoteus var ikke af natur nogen stærk personlighed; han stod i fare for at give op, fordi han ikke syntes, han strakte til. Han var fristet til at grave sit pund ned ligesom manden i lignelsen. Det er så tragisk, når det sker.

Derfor skriver Paulus til ham: »*Forsøm ikke at bruge den nådegave, du har*« – brug den i tillid til, at Herren, der har udrustet dig med den, altid vil stå dig bi, når du bruger den, så det derfor aldrig er forgæves! Brug den, hvor ringe du end føler dig! Brug den, hvor få resultater du end får at se! I sit andet brev til Timoteus påmindes Paulus ham om at »*opflamme den nådegave fra Gud*«, som han har fået (2. Tim. 1,6). Det er det bedste værn imod at forsømme den, at negligere den og i mismod lægge den til side. »*Opflam den*«, d.v.s. læg hele dit hjerte og al din kraft ind i at bruge den til Herrens ære og menighedens opbyggelse.

Vær helhjertet i alt, hvad du gør for Herren. Der står jo skrevet: »*Forbandet være den, der er lad til at gøre Herrens værk*« (Jer. 48,10).

Kast mismodet, forsagtheden og frygten af dig – se op til Herren og arbejd, så længe det hedder i dag!

Tænk på dette

Saml dig om dit kald og din livsopgave! Koncentrer dig i dit indre derom. Lad ikke snart den ene, snart den anden indskydelse beherske dig! Du ved jo, hvad du skal, og hvad du ikke skal!

Enhver, der tænker på, hvad han skal, fordi Gud har sat ham til det og udrustet ham dertil, tænker også på, hvorledes han kan gøre sin gerning endnu bedre; han bliver ikke stående ved det hidtil opnåede, men vil fremad. Hørte du ham for to år siden, var han god; hører du ham i dag, har han endnu mere at bringe. En Ordets forkynder, der ikke hele tiden vokser i indsigt og visdom, vil blot blive en gentagelse af sig selv, og det er højst kedommeligt.

Derfor siger Paulus til ham: »Tænk på

dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang!« Altså: *tænk på det* (lad dine tanker samle sig om din livsopgave – lad alle andre interesser underordnes herunder), *lev i dette* (lad det være dit livselement, din livssfare, thi kun deri vil du trives og opleve livets fylde), *så alle* (uden undtagelse) *kan se, at du gør fremgang* (og ikke blot er en rutineret taler, der gentager sig selv år efter år).

Giv nøje agt på dig selv

Til sidst opsummerer Paulus sin opmuntrende formaning i nogle markante, stærke sætninger.

Han formaner sin unge ven og medarbejder til at *give nøje agt på sig selv*. Hvad mener han dermed? Skal Timoteus gå omkring og tænke på sig selv, sine ord, sin opførsel hele tiden? Skal han være optaget med sig selv dagen lang? Nej, apostelen opfordrer ikke til selvoptagethed, slet ikke til sygelig selvoptagethed. At give nøje agt på sig selv er at *våge over sit forhold til Gud*, at det altid forbliver lyst, helt og sandt, så der ikke kommer nogen skygge ind over det.

Det er afgørende for enhver kristen; men den, der er travlt optaget med et stort arbejde, står i størst fare for at forsømme sit personlige liv med Herren til fordel for arbejdet – og det var netop Timoteus' situation.

Hvis du vil give nøje agt på dig selv, kan du ikke forsømme dine stille stunder i lønkammeret alene med Gud; du tilegner dig en gavnlige selvdisciplin; du holder også dit legeme i ave; du sætter kort sagt Gud på førstepladsen. Du ser til, at du ikke bedrøver Guds Ånd – kommer du til at bedrøve ham, bedrøves du også selv og bringer det straks i orden.

Og din lærergerning

Giv dernæst agt på den gerning, Gud har betroet dig, for Timoteus' vedkommende lærergerningen.

Giv *nøje* agt på den – bliv ikke selvsikker – gør altid din gerning for Guds åsyn – gør fyldest i din gerning – læg så din kraft og al din omhu ind i den!

Hvad der gælder for lærergerningen, gælder enhver anden gerning såvel i en ung som i en gammel mands liv. Gør alt af hjertet som for Herren, ikke for mennesker!

Lærergerningen er forfærdelig ansvarsfuld (se Jakob 3,1); enhver form for letkøbthed må være bandlyst derfra ligesom ethvert udslag af halvhed, lunkenhed og ladhed.

Enhver lærer har sine svagheder – Timoteus' svaghed var tilbøjeligheden til at give op i mismod. Værnet herimod er bl.a. at give nøje agt på, at det er Gud, der har sat ham til den ansvarsfulde gerning, og at Gud derfor aldrig vil svigte ham,

men tværtimod stå ham bi, og at Gud aldrig fortryder sit kald og sine nådegaver (Rom. 11,29). Hvor ringe Timoteus end følte sig, og hvor tung gerningen end forekom ham, ville Gud dog lade det lykkes for ham, om blot han gav nøje agt på sit kald!

Hold trolig ud dermed

Nu sammensætter Paulus det *daglige* med det *livslange* og siger til Timoteus, at han skal holde trolig ud med sit kald, altså dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned, livet igennem.

Der vil være mange lyse dage, hvor alt synes at lykkes; men der vil også komme mangen en dag, da alt synes at være for-gæves. Der vil komme medgang, og der vil komme modgang. Han vil opleve perioder, hvor han føler Åndens inspiration virke forfriskende i sit hjerte; men der vil også komme tider, hvor det er, som vandreren i en ørken. Alt vil veksle, intet vil være stabilt – men han skal gøre sig uafhængig af medgang og modgang – han skal holde trolig ud, thi han arbejder for Herren, der er den samme i går, i dag og til evig tid! Han skal vandre i tro, ikke i skuen, og han skal arbejde i tro, idet han gør troens gerning. På den måde holder enhver trolig ud og forbliver tro, trofast og troværdig.

Gør du det

Det er ikke nok at *tænke på* at gøre det eller at *beslutte* at gøre det eller *give Paulus ret i*, at det bør man gøre – det gælder om at *gøre det*. Sådan er det altid med Guds ord.

Det vidunderlige er imidlertid, at enhver, der hører Gud til, kan gøre, hvad Ordet siger. Guds Ånd i hans indre sætter

ham i stand til at gøre Guds vilje.

Derfor kan Timoteus straks kaste mismodet og betænkelighederne af sig og gøre, hvad Paulus minder ham om.

Paulus lægger ikke nogen tung byrde på ham, men spænder ham i Jesu åg, der er let. Han vækker troen i sin unge ven, og når den er vakt, er alting let. Da fryder man sig over, at man kan, hvad man skal. Derfor gør man det.

Sådan er troens virkning. Befriende, opmuntrende, aktiverende. Paulus taler ikke med en løftet pegefingert, men ud af tro og derfor frigørende.

vil du frelse både dig selv og dine tilhørere

Det er dog vidunderligt! Hvilken tilsigelse, hvilken opmuntring! Hvad vil Timoteus frelse sig selv fra? Fra at bygge med træ, hø og strå; og fra at falde fra.

Der kommer en dag, da der skal aflægges regnskab. Den dag vil enhver mands arbejde blive afsløret. Har han bygget med sølv og guld og ædle stene, vil hans arbejde bestå, og han vil få løn; men har han bygget med billige og brændbare materialer, vil hans arbejde blive brændt op, og han vil, skønt han bliver frelst som gennem ild, gå glip af lønnen (se 1. Kor. 3,12-15).

Den, der ikke giver efter for fristelsen til at give op, men som giver Guds ord ret og handler derefter, vil frelse sig selv fra på hin dag at miste lønnen.

Hvis Timoteus troligt gør, som Paulus siger, og holder ud dermed, vil han også frelse sine tilhørere. Han har ikke ansvar for, hvem der vil lytte til hans ord, men han har ansvar for at være et sådant forbillede, at når han taler, vil de, der lader sig undervise af ham, blive frelst i dette

ords omfattende betydning. Så afgørende og så betydningsfuld er lærergerningen.

Hvordan?

Paulus skriver intet om, hvordan Timoteus skal kunne gøre alt det, han pålægger ham – hvordan han skal kunne være et forbillede i tale og færd, i kærlighed og renhed – thi Paulus taler troens ord. Hører Timoteus også i tro, spørger han heller ikke, hvordan han dog skal »leve op« til apostelens høje standard, thi troen tvivler ikke på, at hvad Gud siger, giver han tillige nåde til at være.

Timoteus er et *Guds-menneske*, d.v.s. et genfødt menneske, et nyt menneske. Guds Ånd bor i ham. Selv er han i Kristus. Dette er hans udgangspunkt. Han har aflagt det gamle menneske. Ja, det er ikke længere Timoteus, der lever, thi han er korsfæstet med Kristus. Det er derimod Kristus, der lever i ham.

Derfor kan han være et forbillede, ikke ved at stramme sig op dertil engang imellem, men ved at leve det guds-menneskelige liv i dets fylde fra dag til dag.

Det er en Guds gave, at dette er muligt. Det er et Guds nyskabningsunder.

Det er ikke givet, at Timoteus altid oplevede sig selv som et forbillede for de troende, men det er ikke så vigtigt. Vi ved fra Paulus' egen mund, at han var det (Fil. 2,20-22). Paulus formanede ham ikke til at blive noget, han principielt ikke var, men til at befæstes i det guds-menneskelige liv i Kristus, der altid er et forbillede for andre.

Formaningens gælder også os. Vi kan tage imod den i samme tro som Timoteus og takke Gud, at det er muligt for ethvert Guds barn at leve i Kristi velsignelsesfylde og dermed være et forbillede.